

Sygn. akt: II K 396/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Jacek Kulesza

Protokolant – Dominika Witkowska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wołominie Michała Kowalika

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2016 r.

sprawy **R. G.**, syna A. i J. ur. w dniu (...) w W.,

oskarżonego o to, że

w dniu 5 kwietnia 2015 r. na ulicy (...) w miejscowości T., powiat (...), województwa (...), kierował motorowerem marki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały wyniki: I-1,69 mg/l, II-1,72 mg/l, III-1,54 mg/l będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. sygn. akt II K 679/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości;

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego R. G. w ramach zarzuconego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2015 r. na ulicy (...) w miejscowości T., powiat (...), województwa (...), kierował motorowerem marki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości gdzie przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały wyniki: I-1,68 mg/l, II-1,72 mg/l, III-1,54 mg/l i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 kwietnia 2015 r. skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności połączoną z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 (trzydziestu dwóch) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. kwotę 885,60 złotych tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu wraz z podatkiem od towarów i usług;
4. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz kwotę 955,60 złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 396/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 11 października 2011 r. Sąd Rejonowy w W. w sprawie o sygn. akt II K 679/11 skazał R. G. za popełnienie czynu z art. 178a § 1 k.k. na karę siedmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący trzy lata oraz na karę grzywny sto stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę dziesięć złotych. Wobec oskarżonego orzeczono także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 4 stycznia 2011 r. Orzeczony wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych przestał obowiązywać w dniu 19 października 2014 r. (k. 44 akt II K 679/11). Z kolei okres próby upłynął dnia 4 stycznia 2014 r. Skazany uiścił grzywnę 08.04.2014r. Zgodnie z art. 76 § 1 k.k. skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Tym samym powyższe skazanie uległo zatarciu z mocy prawa z upływem dnia 04 lipca 2014 r.

W dniu 5 kwietnia 2015 r. o godzinie 13.35 oskarżony jechał motorowerem marki S. nr rej. (...) ul. (...) w miejscowości T., gdzie sposób jego jazdy wskazywał, iż może być w stanie nietrzeźwości. Dlatego też został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy policji st. sierż. T. S. i sierż. K. Z. oraz został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Przeprowadzone badania dały wyniki: 1,68 mg/l, 1,72 mg/l oraz 1,54 mg/l.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: przesłuchania oskarżonego R. G. (k. 11, 26), zeznań świadka T. S. (k. 16v), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2), karty karnej (k. 20), wyroku w sprawie II K 679/11 oraz pozostałego uznanego przez Sąd za wiarygodny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku rozprawy.

Oskarżony R. G. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na etapie postępowania jurysdykcyjnego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz wskazał, że korzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień. (k. 11, 26).

Oskarżony przyznał się do popełnienia czynu, gdyż w rzeczywistości go popełnił, o czym świadczą przeprowadzone dowody w postaci zeznań świadka T. S. (k. 16v) oraz protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 2).

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom świadka T. S.. Zeznania ww. świadka są bowiem logiczne oraz pozbawione wewnętrznych sprzeczności, a nadto korespondują z protokołem użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu. Są one także obiektywne. Wskazany wyżej świadek jest w stosunku do oskarżonego osobą obcą i w przekonaniu Sądu nie miał on żadnego interesu, aby dążyć do obciążania go poprzez podawanie okoliczności niezgodnych z rzeczywistym stanem rzeczy.

Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, dla których można byłoby zakwestionować wiarygodność dokumentów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Nadmienić także należy, że żadna ze stron dokumentów tych nie kwestionowała.

Sąd zważył co następuje:

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i ujawnionego w toku rozprawy głównej pozwala uznać z całą stanowczością, że R. G. popełnił występki określony w art. 178a § 1 k.k.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd zmienił kwalifikację prawną czynu z przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. na przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. Występku z art. 178a § 4 k.k. dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, jeżeli wcześniej był prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Jak już wspomniano, oskarżony R. G. był uprzednio skazany za prowadzenie pojazdu w

stanie nietrzeźwości, jednakże skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa. Ponadto orzeczony wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w dacie niniejszego czynu już nie obowiązywał.

Występku z art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Oskarżony R. G., znajdując się w stanie nietrzeźwości w dniu 5 kwietnia 2014 r. jechał jako kierujący motorowerem marki S. o nr rej. (...) ulicą (...) w T.. Badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone urządzeniem elektronicznym dały wyniki: 1,68 mg/l, 1,72 mg/l oraz 1,54 mg/l (k. 2). W myśl art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Wskazane powyżej wyniki badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jednoznacznie wskazują, że przewidziane w art. 115 § 16 k.k. normy, oskarżony przekroczył wyraźnie, bo prawie siedmiokrotnie. Nie mogło też być wątpliwości, że oskarżony spożywał alkohol przed tym, zanim jadąc ww. pojazdem został przebadany na zawartość alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu przez funkcjonariusza Policji.

Wskazać jednocześnie należy, iż orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego Sąd, przy uwzględnieniu art. 4 § 1 k.k., w całości zastosował Kodeks karny z dnia 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przez R. G. przypisanego mu czynu zabronionego. Przepisy ustawy karnej obowiązujące w dniu 5 kwietnia 2015 r. były bowiem względniejsze dla oskarżonego chociażby z uwagi na obligatoryjność, w świetle obowiązujących przepisów, orzeczenia wobec sprawy przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. świadczenia pieniężnego w kwocie nie niższej niż 5.000 zł.

Dlatego też w opisie czynu Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 5 kwietnia 2015 r. na ulicy (...) w miejscowości T., powiat (...), województwa (...), kierował motorowerem marki S. o nr rej. (...) w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości, gdzie przeprowadzone badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu dały wyniki: I-1,68 mg/l, II-1,72 mg/l, III-1,54mg/l.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż Sąd zmienił w wyroku opis czynu tj. wynik pierwszego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na prawidłowy. Jak jednoznacznie wynika z protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wynosił on 1,68 mg/l.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznając winę oskarżonego jako nie budzącą wątpliwości skazał go i na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 1781 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 kwietnia 2015 r. wymierzył mu karę 1 roku ograniczenia wolności połączoną z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym. Wymierzając oskarżonemu R. G. karę za przypisane mu przestępstwo Sąd wziął pod uwagę wszelkie okoliczności ujawnione w sprawie oraz miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

Jednocześnie za okoliczność obciążającą R. G. Sąd uznał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu przejawiający się w postaci zamiaru, w jakim oskarżony działał oraz w rodzaju naruszonych przez niego dóbr, a także reguł ostrożności. Opisane powyżej zachowanie oskarżonego jednoznacznie wskazuje, że przypisanego mu czynu dopuścił się działając w zamiarze bezpośrednim. Doskonale wiedział bowiem, że prowadząc pojazd znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał również na uwadze, że przypisany mu czyn popełniony został w mieście oraz w godzinach południowych, a więc w porze bardziej wzmożonego ruchu na drogach. Tym bardziej zachowanie przypisane oskarżonemu jednoznacznie wskazuje na to, że oskarżony wyjątkowo lekceważył sobie kwestię przestrzegania norm prawnych. Ponadto wymierzając R. G. karę Sąd miał na uwadze fakt, że zawartość alkoholu w jego organizmie aż ponad sześciokrotnie przekraczała normę wskazaną w przepisie art. 115 § 16 k.k. Sąd również miał na względzie, iż oskarżony jest obecnie osoba niekarana, gdyż skazanie uległo zatarciu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, że wymierzona oskarżonemu kara 1 roku ograniczenia wolności, połączona z obowiązkiem nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 32 godzin w stosunku miesięcznym spełni wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu. W przekonaniu Sądu omówione powyżej okoliczności obciążające oskarżonego powodują, że kary tej nie można uznać za surową. Zauważyć bowiem należy, że za czyn z art. 178a § 1 k.k. grozi kara pozbawienia wolności do lat 2.

W myśl przepisu art. 42 § 2 k.k., w brzmieniu obowiązującym w dniu 5 kwietnia 2015 r., Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. W przekonaniu Sądu wskazane powyżej okoliczności spowodowały, że zasadnym było orzeczenie wobec niego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat od uprawomocnienia się orzeczenia.

W ocenie Sądu orzeczone wobec oskarżonego kary nie przekroczą stopnia jego winy i są wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa oraz że spełnią wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej.

Sąd na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k., § 11 ust. 2 pkt. 1, § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. M. kwotę 885,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu, powiększoną o 23 % podatku od towarów i usług.

O kosztach sądowych na rzecz Skarbu Państwa Sąd orzekł mając na względzie treść art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn. zm.) uznając, że sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonego umożliwia mu uiszczenie kwoty 180 zł tytułem opłaty oraz 955,60 zł tytułem pozostałych kosztów sądowych, na który złożył się przede wszystkim wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu. Zauważyć bowiem należy, że oskarżony uzyskuje dochód miesięczny w kwocie 1700 zł i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu (k. 10).

W tym stanie rzeczy należało orzec jak sentencji.